

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 23. novembra 2023 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Aarhuský dohovor – Smernica 2003/4/ES – Prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí – Zamietnutie žiadosti o informácie – Zápisnice zo zasadnutí vlády – Diskusie o emisiách skleníkových plynov – Článok 4 ods. 1 a 2 – Výnimky z práva na prístup k informáciám – Pojmy ‚interná korešpondencia‘ a ‚[porady] verejných orgánov‘ – Súdne preskúmanie – Zrušenie rozhodnutia o zamietnutí – Uplatniteľná výnimka identifikovaná v rozsudku – Právna sila rozhodnutej veci“

Vo veci C-84/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Vyšší súd, Írsko) z 8. februára 2022 a doručený Súdnemu dvoru 8. februára 2022, ktorý súvisí s konaním:

Right to Know CLG

proti

An Taoiseach,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory C. Lycourgos, sudcovia O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot (spravodajca), S. Rodin a L. S. Rossi,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Right to Know CLG, v zastúpení: D. Browne, BL, F. Logue, solicitor, a N. J. Travers, SC,
- An Taoiseach a Írsko, v zastúpení: M. Browne, E. O’Hanrahan a A. Joyce, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci A. Carroll, BL, a B. Kennedy, SC,

* Jazyk konania: angličtina.

– Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara a L. Haasbeek, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 17. mája 2023,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 ods. 1 prvého pododseku písm. e) a článku 4 ods. 2 prvého pododseku písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES z 28. januára 2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí, ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/313/EHS (Ú. v. EÚ L 41, 2003, s. 26; Mim. vyd. 15/007, s. 375), ako aj zásad právnej sily rozhodnutej veci a efektivity.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi neziskovou organizáciou založenou podľa írskeho práva Right to Know CLG a predsedom vlády Írska, An Taoiseach, vo veci žiadosti zaslanej írskemu vláde 8. marca 2016 o prístup ku všetkým dokumentom týkajúcim sa diskusií na zasadnutiach ministrov o emisiách skleníkových plynov v Írsku, ktoré sa uskutočnili v rokoch 2002 až 2016 (ďalej len „žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí z 8. marca 2016“).

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, podpísaného v Aarhurse 25. júna 1998 a schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 1; ďalej len „Aarhuský dohovor“) vo svojom článku 4 ods. 3 a 4 stanovuje:

„3. Žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak

...

c) žiadosť sa týka nedokončeného materiálu, alebo sa týka vnútornej korešpondencie orgánov verejnej moci, ak je takáto výnimka stanovená vnútroštátnym právom alebo obvyklým postupom, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému zverejnenie slúži.

4. Žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by jej zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo:

a) dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená vnútroštátnym právom;

...“

Právo Únie

4 Odôvodnenie 16 smernice 2003/4 znie:

„Právo na informácie znamená, že zverejňovanie informácií by malo byť všeobecným pravidlom a verejné orgány by mali byť oprávnené odmietnuť požiadavku na informácie o životnom prostredí v osobitných a jednoznačne definovaných prípadoch. Dôvody odmietnutia by sa mali vykladať obmedzujúcim spôsobom, pričom verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, by sa mal zvažovať oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie. Príčiny odmietnutia by sa mali poskytnúť žiadateľovi v lehote ustanovenej touto smernicou.“

5 Podľa článku 1 tejto smernice s názvom „Ciele“:

„Ciele tejto smernice sú:

a) zaručiť právo prístupu k informáciám o životnom prostredí, ktoré majú verejné orgány alebo ktoré sú pre ne uchovávané a ustanoviť základné podmienky a praktické postupy na jeho výkon,...

6 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Definície“, uvádza:

„Na účely tejto smernice:

...

2. ‚Verejný orgán‘ je:

a) vláda alebo iná verejná administratíva vrátane verejných poradných orgánov na národnej, regionálnej alebo miestnej úrovni;

...

3. ‚Informácie, ktoré má verejný orgán‘ sú informácie o životnom prostredí v jeho vlastníctve, ktoré tento orgán vypracoval alebo obdržal.

...

5. ‚Žiadateľ‘ je každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá žiada informácie o životnom prostredí.

...“

7 Článok 4 tej istej smernice s názvom „Výnimky“ stanovuje:

„1. Členské štáty môžu ustanoviť, aby žiadosť o informácie o životnom prostredí bola zamietnutá, ak:

...

e) žiadosť sa týka internej korešpondencie, s prihliadnutím na verejný záujem, ktorému uverejnenie slúži.

...

2. Členské štáty môžu ustanoviť, že žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí sa zamietne, ak by ich zverejnenie mohlo nepriaznivo ovplyvniť:

a) dôvernosť konania [porád – *neoficiálny preklad*] verejných orgánov, keď túto dôvernosť ustanovuje zákon;

...

Dôvody zamietnutia uvedené v odsekoch 1 a 2 sa vykladajú reštriktívnym spôsobom, pričom v každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení. V každom jednotlivom prípade sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie. Členské štáty, v zmysle odseku 2 písm. a), d), f), g) a h), nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

...

4. Keď žiadateľ požiadal o sprístupnenie informácií o životnom prostredí, ktoré majú verejné orgány alebo ktoré sú pre ne uchovávané, sprístupnia sa informácie čiastočne, ak je možné akékoľvek informácie patriace do rozsahu odseku 1 písm. d) a e) alebo odseku 2 oddeliť od zvyšku požadovaných informácií.

...“

8 Článok 6 smernice 2003/4, nazvaný „Prístup k spravodlivosti“, ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby každý žiadateľ o informácie o životnom prostredí, ktorý sa domnieva, že jeho žiadosť bola ignorovaná, bezdôvodne zamietnutá, neprimerane zodpovedaná alebo nevybavená v súlade s ustanoveniami tejto smernice, mohol začať správne alebo súdne konanie proti konaniu alebo nečinnosti dotknutého orgánu verejnej moci.

Írske právo

Írska ústava

9 Článok 28 ods. 4 Bunreacht na hÉireann (Ústava Írska) stanovuje:

“...“

2° Vláda zasadá a koná ako kolektívny orgán...

3° Dôvernosť diskusií na zasadnutiach vlády sa rešpektuje za každých okolností, pokiaľ High Court (Vyšší súd) nerozhodne o ich zverejnení v prípade konkrétnej veci:

i) v záujme výkonu spravodlivosti súdom, alebo

ii) na základe prevažujúceho verejného záujmu, v súlade so žiadosťou, ktorú v tomto zmysle podal výbor vymenovaný vládou alebo ministrom vlády pod vedením Houses of the Oireachtas (Komory Parlamentu), na prešetrenie otázky, ktorú označili za otázku verejného významu.

...“

Nariadenie o prístupe k informáciám o životnom prostredí

- 10 Smernica 2003/4 bola prebratá do írskeho práva prostredníctvom European Communities (Access to Information on the Environment) Regulation 2007 (S. I. č. 133/2007) [nariadenie z roku 2007 – Európske spoločenstvá (prístup k informáciám o životnom prostredí)] (ďalej len „nariadenie o prístupe k informáciám o životnom prostredí“).
- 11 Článok 8 tohto nariadenia stanovuje určité dôvody povinného zamietnutia žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí. Výnimka týkajúca sa „korešpondencie [rokovaní]“ bola prebratá týmto článkom 8 písm. a) bodom iv).
- 12 Článok 8 písm. b) uvedeného nariadenia stanovuje, že orgán verejnej moci nesprístupní informácie o životnom prostredí „v rozsahu, v akom zahŕňajú zverejnenie diskusií na jednom alebo viacerých zasadnutiach vlády“.
- 13 Článok 9 nariadenia o prístupe k informáciám o životnom prostredí uvádza dôvody, pre ktoré žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí môže byť zamietnutá. Výnimka týkajúca sa „internej korešpondencie“ bola prebratá týmto článkom 9 ods. 2 písm. d).
- 14 Podľa článku 10 nariadenia o prístupe k informáciám o životnom prostredí:
 - „1. Bez ohľadu na článok 8 a článok 9 ods. 1 písm. c) žiadosť o informácie o životnom prostredí nemožno zamietnuť, ak sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.
 2. Odkaz v odseku 1 na informácie o emisiách do životného prostredia nezahŕňa diskusie o otázke týchto emisií na zasadnutí vlády.
 3. Orgán verejnej moci preskúma každú žiadosť jednotlivo a zváži verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie zverejnenia.
 4. Dôvody zamietnutia žiadosti o informácie o životnom prostredí sa vykladajú reštriktívne, pričom sa zohľadňuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie.
 5. Žiadne z ustanovení článkov 8 alebo 9 neoprávňuje orgán verejnej moci nesprístupniť informácie o životnom prostredí, ktoré napriek tomu, že sú k dispozícii spolu s informáciami uvedenými v článkoch 8 alebo 9, možno oddeliť od týchto posledných uvedených informácií.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 15 Žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí z 8. marca 2016, ktorú podala Right to Know, sa v podstate týkala prístupu k zápisniciam zo zasadnutí írskej vlády. Táto žiadosť bola zamietnutá 27. júna 2016 po skončení postupu interného preskúmania. Right to Know napadla toto rozhodnutie na High Court (Vyšší súd, Írsko).

- 16 Rozsudkom z 1. júna 2018 tento súd rozhodol, že sa uplatňuje výnimka z práva na prístup k informáciám o životnom prostredí stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 pre „internú korešpondenciu“ orgánu verejnej moci, keďže zasadnutia írskej vlády treba považovať za takúto korešpondenciu. Tiež konštatoval, že uplatnenie tejto výnimky si vyžaduje vyváženie verejného záujmu, ktorému slúži zverejnenie, oproti verejnému záujmu, ktorému slúži odmietnutie sprístupnenia, čo v rozhodnutí z 27. júna 2016 chýbalo. V dôsledku toho High Court (Vyšší súd) rozhodol o jeho zrušení a postúpil žiadosť Right to Know predsedovi vlády na opätovné preskúmanie.
- 17 Rozhodnutím zo 16. augusta 2018 predseda vlády rozhodol vyhovieť žiadosti organizácie Right to Know, ale len čiastočne. Right to Know napadla zákonnosť tohto rozhodnutia na High Court (Vyšší súd).
- 18 Right to Know v rámci svojej žaloby spochybňuje kvalifikáciu požadovaných dokumentov, ktorú High Court (Vyšší súd) prijal vo svojom rozsudku z 1. júna 2018. Podľa organizácie Right to Know je potrebné vylúčiť uplatnenie výnimky upravenej v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 pre „internú korešpondenciu“ a uplatniť inú výnimku, a to tú, ktorá je upravená v tom istom článku 4 odseku 2 prvom pododseku písm. a) pre dôverné „[porady]“ orgánu verejnej moci.
- 19 High Court (Vyšší súd) v tejto súvislosti uvádza, že podľa článku 4 ods. 2 druhého pododseku smernice 2003/4 nemožno odmietnuť sprístupnenie dokumentov, ktoré sa týkajú „informácií o emisiách do životného prostredia“. Toto ustanovenie totiž podľa neho obmedzuje uplatniteľnosť viacerých výnimiek, stanovených v článku 4 ods. 2 prvom pododseku tejto smernice, v prípade žiadostí o prístup k informáciám o životnom prostredí, najmä pokiaľ ide o výnimku stanovenú pre „[porady] verejných orgánov“. Uvedené ustanovenie sa podľa neho naproti tomu neuplatňuje na výnimku stanovenú pre „internú korešpondenciu“.
- 20 Ak sa teda na dokumenty, ktorých sprístupnenie sa požaduje, nevzťahuje táto posledná uvedená výnimka, ale výnimka stanovená pre „[porady]“, ich zverejnenie je podľa neho povinné prinajmenšom v rozsahu, v akom sa týkajú „emisii do životného prostredia“. Ak ide o tento prípad, írská vláda by sa nemala odvolávať na dôvernú povahu svojich zasadnutí.
- 21 Vnútroštátny súd sa domnieva, že zasadnutia vlády by mohli predstavovať dôverné „[porady]“. Uvádza teda, že v súlade s článkom 28 ods. 4 Ústavy Írska sa vláda schádza „ako kolektívny orgán“, a spresňuje, že Supreme Court of Ireland (Najvyšší súd, Írsko) vo veci Attorney General/Hamilton [1993] 2 I. R. 250 označil za cieľ týchto zasadnutí umožniť úplnú, slobodnú a úprimnú diskusiu pred prijatím rozhodnutí.
- 22 Deliacia čiara medzi „internou korešpondenciou“ a dôvernými „[poradami]“ však podľa neho z článku 4 smernice 2003/4 jasne nevyplýva.
- 23 Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že z hľadiska vnútroštátneho práva nie je isté, či v rámci sporu vo veci samej Right to Know môže spochybniť kvalifikáciu dotknutých dokumentov ako „internú korešpondenciu“, ktorá bola použitá v rozsudku z 1. júna 2018.
- 24 Podľa vnútroštátneho súdu totiž ide o právnu otázku, o ktorej bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté rozsudkom z 1. júna 2018, proti ktorému navyše nebol podaný opravný prostriedok. Okrem toho uvádza, že v spore vo veci samej stoja proti sebe tí istí účastníci konania, a to Right to Know a predseda vlády, a má rovnaký predmet, a to vybavenie žiadosti o prístup

k informáciám o životnom prostredí z 8. marca 2016, ako spor, v ktorom bol vydaný tento posledný uvedený rozsudok. Právna sila rozhodnutej veci, ktorá sa v zásade spája s rozsudkom z 1. júna 2018, teda podľa neho vo všeobecnosti bráni tomu, aby Right to Know ešte mohla tvrdiť, že na požadované dokumenty sa nevzťahuje dôvod zamietnutia prístupu stanovený pre „internú korešpondenciu“.

- 25 Vnútroštátny súd uvádza, že táto forma právnej sily rozhodnutej veci, ktorá je v írskom práve uznaná ako „issue estoppel“, sa rozširuje nad rámec výroku skoršieho rozsudku na jeho odôvodnenie, v ktorom sa rozhodlo o skutkových a právnych otázkach.
- 26 Sudcovia si však podľa neho zachovávajú voľnú úvahu, či povoliť opätovné preskúmanie otázky v záujme spravodlivosti. V tomto rámci im prislúcha vytvoriť rovnováhu medzi protichodnými právami účastníkov konania a v širšom zmysle medzi právom na prístup k spravodlivosti a verejným záujmom na tom, aby boli spory právoplatne rozhodnuté. V prejednávanej veci by podľa neho bolo možné dosiahnuť primeranú rovnováhu, ak by Right to Know mohla uplatniť svoju argumentáciu týkajúcu sa kvalifikácie dokumentov, ktorú navrhuje. Okrem toho by bolo vo verejnom záujme rozhodnúť o tejto mimoriadne dôležitej právnej otázke.
- 27 Vnútroštátny súd sa však domnieva, že nie je vylúčené ani striktné uplatnenie „issue estoppel“, ktoré požaduje žalovaná vo veci samej. Mohlo by byť zlučiteľné s právom Únie, aj keď sa ukáže, že rozsudok z 1. júna 2018 vychádza z nesprávneho výkladu článku 4 smernice 2003/4.
- 28 Najmä z rozsudku zo 16. marca 2006, Kapferer (C-234/04, EU:C:2006:178), totiž vyplýva, že s výhradou zásad ekvivalencie a efektivity právo Únie vnútroštátnemu súdu neukladá povinnosť neuplatniť vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých nadobúda rozhodnutie právoplatnosť, aj keby to umožnilo napraviť porušenie tohto práva. Logikou tohto prístupu má byť zabezpečiť tak stabilitu právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti.
- 29 Podľa vnútroštátneho súdu v prejednávanej veci stabilita právnych vzťahov nie je osobitne relevantným odôvodnením, keďže rozsudkom z 1. júna 2018 bolo rozhodnuté o návrhu organizácie Right to Know, pričom bolo zrušené rozhodnutie o zamietnutí z 27. júna 2016. Okrem toho za týchto okolností nemožno organizácii Right to Know vytýkať, že proti tomuto rozsudku nepodala odvolanie a že vzniesla výhradu založenú na nesprávnom uplatnení článku 4 smernice 2003/4 len v rámci sporu vo veci samej, teda pokiaľ ide o nesprávnu kvalifikáciu požadovaných dokumentov ako internej korešpondencie v zmysle článku 4 ods. 1 prvého pododseku písm. a) tejto smernice.
- 30 Vzhľadom na tieto úvahy sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či „issue estoppel“ predstavuje formu právnej sily rozhodnutej veci, ktorú právo Únie pripúšťa. Okrem toho sa pýta, či jej striktné uplatnenie môže byť v rozpore so zásadou efektivity, ak vedie k situácii, keď už nemožno namietat porušenie práva Únie.

- 31 Za týchto podmienok High Court (Vyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Považujú sa záznamy z formálnych zasadnutí výkonnej moci členského štátu, na ktorých sa členovia vlády musia stretnúť a konať ako kolektívny orgán, na účely žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, ktoré sú v nich uvedené, za ‚internú korešpondenciu‘ alebo za ‚[porady]‘ verejného orgánu v zmysle týchto pojmov, ako sú uvedené v článku 4 ods. 1 [prvom pododseku] písm. e), resp. článku 4 ods. 2 [prvom pododseku] písm. a) smernice 2003/4?
 2. Presahuje zásada *res iudicata* (ako bola uvedená v rozsudku z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, a v neskoršej judikatúre) rámec výrokovej alebo dispozitívnej časti skoršieho rozsudku a zahŕňa okrem týchto častí aj skutkové a právne závery uvedené v skoršom rozsudku? Inými slovami, obmedzuje sa zásada *res iudicata* na skorší rozsudok vo veci samej („cause of action estoppel“), alebo sa vzťahuje aj na právne a skutkové otázky, o ktorých sa rozhodlo v súvislosti s týmto rozsudkom vo veci samej („issue estoppel“)?
 3. V prebiehajúcom konaní medzi účastníkmi konania o údajnom porušení smernice 2003/4 týkajúcom sa konkrétnej žiadosti o informácie o životnom prostredí, keď sa žiadateľovi podarilo dosiahnuť zrušenie rozhodnutia na základe dôvodov založených na práve Únie, z ktorých boli niektoré potvrdené a iné zamietnuté, bráni právo Únie, a najmä zásada efektivity, vnútroštátnej zásade *res iudicata* založenej na „issue estoppel“, ktorá vnútroštátnemu súdu ukladá, aby v novom konaní týkajúcom sa ďalšieho rozhodnutia o tej istej žiadosti neumožnil takémuto žiadateľovi napadnúť uvedené ďalšie rozhodnutie z dôvodov založených na práve Únie, ktoré boli predtým zamietnuté, ale nebol voči ich zamietnutiu podaný opravný prostriedok?
 4. Má na odpoveď na tretiu otázku vplyv, že: i) na Súdny dvor nebol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, a ii) účastníci konania sa na vnútroštátnom súde neodvolávali na príslušnú judikatúru Súdneho dvora?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 32 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 4 smernice 2003/4 vykladať v tom zmysle, že na zápisnice z formálnych zasadnutí vlády členského štátu sa vzťahuje výnimka z práva na prístup k informáciám o životnom prostredí stanovená v jeho odseku 1 prvom pododseku písm. e) pre „internú korešpondenciu“, alebo výnimka stanovená v jeho odseku 2 prvom pododseku písm. a) pre „[porady] verejných orgánov“.
- 33 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prijatím smernice 2003/4 mal normotvorca Únie v úmysle zaistiť súlad práva Únie s Aarhuským dohovorom, a to stanovením všeobecného režimu, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby každý žiadateľ v zmysle článku 2 bodu 5 tejto smernice mal právo na prístup k informáciám o životnom prostredí držaným verejnými orgánmi alebo pre tieto orgány bez toho, aby musel preukázať oprávnený záujem [rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 28 a citovaná judikatúra].

- 34 Podľa ustálenej judikatúry právo na prístup k informáciám o životnom prostredí stanovené smernicou 2003/4 znamená, že sprístupnenie informácií o životnom prostredí by malo byť všeobecným pravidlom a že orgány verejnej moci by mali byť oprávnené zamietnuť žiadosť o informácie o životnom prostredí len v osobitných a jasne definovaných prípadoch. Výnimky z práva na prístup by sa v dôsledku toho mali vykladať reštriktívne tak, aby sa zväzil verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti verejnému záujmu, ktorému slúži zamietnutie [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 33 a citovanú judikatúru].
- 35 Článok 4 tejto smernice presne vymenúva výnimky, ktoré môžu členské štáty zaviesť z práva na prístup k informáciám o životnom prostredí. Pokiaľ boli takéto výnimky skutočne prebraté do vnútroštátneho práva, verejné orgány sa na ne môžu odvolávať, aby nevyhoveli žiadostiam o informácie, ktoré im boli predložené [rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 31].
- 36 Členské štáty tak môžu na základe článku 4 ods. 1 prvého pododseku písm. e) smernice 2003/4 stanoviť, že žiadosť o informácie o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak sa týka „internej korešpondencie“, avšak s prihliadnutím na záujem, ktorému slúži sprístupnenie požadovaných informácií verejnosti.
- 37 Pokiaľ ide o pojem „interná korešpondencia“, Súdny dvor rozhodol, že pojem „korešpondencia“ sa vzťahuje na informáciu adresovanú autorom adresátovi, pričom tento adresát môže byť tak abstraktným subjektom, ako sú „členovia“ správneho orgánu alebo „štatutárny orgán“ právnickej osoby, ako aj konkrétnym jednotlivcom, ktorý tvorí tento subjekt, ako zmluvný zamestnanec alebo úradník [rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 37].
- 38 Pojem „interná“ sa týka len informácie, ktorá neopustí internú sféru verejného orgánu, najmä ak nebola sprístupnená tretej osobe alebo nebola zverejnená [rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 42].
- 39 V prípade, ak má verejný orgán informáciu o životnom prostredí, ktorú získal z vonkajšieho zdroja, môže byť táto informácia tiež „interná“, ak nebola alebo nemala byť zverejnená pred jej prijatím uvedeným orgánom a ak neopustí internú sféru tohto orgánu po tom, čo ju prijal [rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 43].
- 40 Pojem „verejný orgán“ je definovaný v článku 2 bode 2 smernice 2003/4. Označuje najmä „vládu“ alebo „inú verejnú administratívu“.
- 41 V prejednávanej veci sa žiadosť o prístup týka zápisníc z diskusií vlády, na ktoré sa podľa informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, v zásade môže vzťahovať pojem „interná korešpondencia“. S výhradou overení, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd, totiž tieto zápisnice v prvom rade odrážajú informácie, ktoré si vymenili členovia správneho orgánu, a teda „verejný orgán“, v druhom rade, keďže sú distribuované v rámci tohto správneho orgánu, ide o „korešpondenciu“, a v treťom a poslednom rade vzhľadom na ich dôvernú povahu upravenú v článku 28 ods. 4 bode 3 Ústavy Írska tieto zápisnice nie sú určené na to, aby boli sprístupnené verejnosti, a teda si zachovávajú svoju „internú“ povahu.

- 42 Okrem toho podľa článku 4 ods. 2 prvého pododseku písm. a) smernice 2003/4 členské štáty môžu stanoviť, že žiadosť o informácie o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by ich zverejnenie mohlo nepriaznivo ovplyvniť dôvernosť „[porád] verejných orgánov“, ak je takáto dôvernosť stanovená zákonom.
- 43 Pokiaľ ide o pojem „[porady] verejných orgánov“, Súdny dvor rozhodol, že pojem „[porady]“ odkazuje na záverečné etapy rozhodovacích procesov orgánov verejnej moci, ktoré sú vnútroštátnym právom jasne označené ako porady a ktorých dôvernosť musí byť stanovená právom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. februára 2012, Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, body 63 a 64).
- 44 Pokiaľ ide v prejednávanej veci o zápisnice z diskusií vlády, je preukázané, že sa na ne vzťahuje režim dôvernosti stanovený v článku 28 ods. 4 bode 3 Ústavy Írska. Naproti tomu návrh na začatie prejudiciálneho konania neumožňuje Súdnemu dvoru určiť, či zápisnice, ktoré sú predmetom žiadosti o prístup organizácie Right to Know, odrážajú diskusie vedené v konečnej fáze rozhodovacieho procesu, ktorý bol podľa írskeho práva označený za porady. Ak by to tak bolo, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, tieto zápisnice by spadali pod pojem „[porady] verejných orgánov“.
- 45 Preto s výhradou overení, ktoré musí vykonať vnútroštátny súd, nie je vylúčené, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky uplatnenia výnimky z práva na prístup stanovenej v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 a zároveň aj výnimky stanovenej v tom istom článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a).
- 46 V tejto súvislosti treba uviesť, že súčasné uplatnenie týchto dvoch výnimiek nie je možné.
- 47 Článok 4 ods. 2 prvý pododsek písm. a) smernice 2003/4 sa totiž musí považovať za ustanovenie predstavujúce *lex specialis* vo vzťahu k článku 4 ods. 1 prvému pododseku písm. e) tej istej smernice. Ak sú teda skutočne splnené podmienky uplatnenia špecifickejšej výnimky stanovenej pre „[porady] verejných orgánov“, jej uplatnenie má prednosť pred uplatnením výnimky týkajúcej sa internej korešpondencie, ktorá má všeobecnejší obsah.
- 48 Okrem podmienok uplatnenia tejto poslednej uvedenej výnimky, teda v podstate prenosu informácií výlučne vo vnútornej sfére orgánu verejnej moci, sa výnimka pre „[porady] verejných orgánov“ uplatňuje len vtedy, ak k výmene informácií dochádza v záverečnej fáze rozhodovacieho procesu, ktorá je jasne vymedzená ako „[porady]“ a ktorej dôvernosť je stanovená zákonom.
- 49 Okrem toho obe výnimky zodpovedajú dvom odlišným právnym režimom.
- 50 Ochrana „internej korešpondencie“ totiž umožňuje vytvoriť v prospech orgánov verejnej moci chránený priestor s cieľom pokračovať v úvahách a viesť interné diskusie. Ide o výnimku s mimoriadne širokým obsahom, ktorá sa môže uplatňovať v každej etape celkovej činnosti vykonávanej týmito orgánmi. Z toho vyplýva, že na účely určenia, či je odmietnutie prístupu k informáciám, na ktoré sa vzťahuje táto výnimka, odôvodnené, je potrebné prísne ohraničiť vyváženie prítomných záujmov, a to tých, ktoré bránia ich sprístupneniu, a tých, ktoré ho odôvodňujú [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, body 50, 58 a 60].

- 51 Naproti tomu výnimka týkajúca sa „[porád] verejných orgánov“ sa vzťahuje len na informácie vymenené vo veľmi špecifickom rámci. Umožňuje členským štátom chrániť výlučne informácie, ktoré sa týkajú záverečných etáp rozhodovacích procesov orgánov verejnej moci a o ktorých sa domnievajú, že z dôvodu svojej mimoriadne citlivej povahy musia byť dôverné. Rozsah pôsobnosti tejto výnimky je teda presný a obmedzený.
- 52 Okrem toho normotvorca Únie zaviedol odchýlku od výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) smernice 2003/4 s cieľom výslovne vylúčiť určité údaje, ktoré majú pre verejnosť osobitný význam. Podľa článku 4 ods. 2 druhého pododseku poslednej vety tejto smernice výnimka stanovená pre „[porady] verejných orgánov“ neumožňuje zamietnuť žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí, ktoré sa týkajú „informácií o emisiách do životného prostredia“.
- 53 Ak teda členský štát prebral článok 4 ods. 2 prvý pododsek písm. a) tejto smernice a ak sa informácie, o ktorých poskytnutie sa žiada, skutočne vymenili počas dôvernej porady, v dôsledku čoho patria do pôsobnosti tohto ustanovenia, príslušným vnútroštátnym orgánom prináleží overiť, či sa tieto informácie týkajú emisií do životného prostredia. Ak je to tak, prístup k nim nemožno odmietnuť, hoci sa uvedené informácie podľa vnútroštátneho práva v zásade považujú za dôverné, okrem prípadu, ak nie je možné ich oddeliť od ostatných informácií vymieňaných v tom istom rámci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2016, Bayer CropScience a Stichting De Bijenstichting, C-442/14, EU:C:2016:890, bod 105).
- 54 Ak sa ukáže, že požadované informácie sa netýkajú emisií do životného prostredia, príslušné vnútroštátne orgány musia v súlade s článkom 4 ods. 2 druhým pododsekom druhou vetou smernice 2003/4 zväziť verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie zverejnenia.
- 55 Za predpokladu, že sa neuplatňuje výnimka pre „[porady] verejných orgánov“, sa takéto vyváženie prítomných záujmov vyžaduje aj vtedy, ak sa uplatní výnimka pre internú korešpondenciu, upravená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 58].
- 56 Napokon treba pripomenúť, že v súlade s článkom 4 ods. 4 smernice 2003/4 musí príslušný vnútroštátny orgán vždy overiť, či niektoré z požadovaných informácií možno oddeliť od informácií, na ktoré sa vzťahuje výnimka z príslušného práva na sprístupnenie, v dôsledku čoho môže pristúpiť k čiastočnému sprístupneniu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Land Baden-Württemberg (Interná korešpondencia), C-619/19, EU:C:2021:35, bod 66].
- 57 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 4 smernice 2003/4 sa má vykladať v tom zmysle, že:
- výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) tejto smernice pre „internú korešpondenciu“ sa vzťahuje na informácie, ktoré sa šíria v rámci verejného orgánu a ktoré v deň podania žiadosti o prístup k týmto informáciám neopustili internú sféru tohto orgánu, prípadne po tom, ako ich tento orgán prijal, a pokiaľ pred ich prijatím neboli alebo nemali byť sprístupnené verejnosti,
 - výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) uvedenej smernice pre „[porady] verejných orgánov“ sa vzťahuje len na informácie vymieňané v rámci záverečných

fáz rozhodovacích procesov verejných orgánov, ktoré sú vnútroštátnym právom jasne označené ako porady a pre ktoré toto právo stanovuje povinnosť mlčanlivosti, a

- súčasné uplatnenie výnimiek z práva na prístup, z ktorých prvá je stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) a druhá v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) tej istej smernice, je vylúčené, lebo druhé uvedené ustanovenie týkajúce sa ochrany „[porád] verejných orgánov“ má prednosť pred prvým uvedeným ustanovením týkajúcim sa ochrany „internej korešpondencie“.

O druhej až štvrtej otázke

Úvodné pripomienky

- 58 Najskôr treba pripomenúť, že spor vo veci samej sa týka žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, ktoré patria do pôsobnosti smernice 2003/4. High Court (Vyšší súd), na ktorý bola podaná žaloba proti rozhodnutiu z 27. júna 2016, ktorým bola táto žiadosť zamietnutá, rozsudkom z 1. júna 2018 konštatoval, že sa uplatňuje výnimka z práva na prístup stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 pre internú korešpondenciu verejného orgánu, a následne vrátil vec predsedovi vlády, aby pristúpil k vyváženiu verejného záujmu, ktorému slúži zverejnenie, oproti verejného záujmu, ktorému slúži odmietnutie zverejnenia.
- 59 Novým rozhodnutím prijatým 16. augusta 2018 sa čiastočne vyhovel žiadosti o prístup. Je predmetom sporu vo veci samej, v rámci ktorého Right to Know tvrdí, že sa nemala uplatniť výnimka z práva na prístup stanovená pre „internú korešpondenciu“, ale výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) smernice 2003/4 pre „[porady] verejných orgánov“.
- 60 Vnútroštátny súd sa domnieva, že táto posledná uvedená výnimka sa môže skutočne uplatniť. Prípadne by bolo potrebné vylúčiť výnimku stanovenú pre internú korešpondenciu.
- 61 Vnútroštátny súd však vysvetľuje, že právna sila rozhodnutej veci, ktorá sa spája s odôvodnením rozsudku High Court (Vyšší súd) z 1. júna 2018, by mohla brániť tomuto postupu, keďže tento súd v ňom dospel k záveru, že sa uplatňuje výnimka stanovená pre „internú korešpondenciu“. Túto otázku treba podľa neho vo všeobecnosti považovať za právoplatne rozhodnutú medzi účastníkmi konania, a preto už nie je možné ju spochybníť. Vnútroštátny súd sa preto domnieva, že na účely rozhodnutia sporu vo veci samej mu prislúcha vyjadriť sa k zlučiteľnosti obsahu priznaného zásady právnej sily rozhodnutej veci v írskom práve s právom Únie.
- 62 V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť význam zásady právnej sily rozhodnutej veci tak v právnom poriadku Únie, ako aj vo vnútroštátnych právnych poriadkoch. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky (rozsudok zo 7. apríla 2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, bod 92 a citovaná judikatúra).

- 63 Právo Únie teda vnútroštátnemu súdu neukladá povinnosť neuplatniť vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých nadobúda rozhodnutie právoplatnosť, napriek tomu, že by sa tým umožnila náprava vnútroštátnej situácie nezlučiteľnej s týmto právom (rozsudok zo 7. apríla 2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, bod 93 a citovaná judikatúra).
- 64 Právo Únie si teda v zásade ani nevyžaduje zrušenie rozhodnutia súdneho orgánu z dôvodu zohľadnenia výkladu príslušného ustanovenia tohto práva, ktorý prijal Súdny dvor, keď už dané rozhodnutie nadobudlo právnu silu rozhodnutej veci (rozsudok zo 7. apríla 2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, bod 94 a citovaná judikatúra).
- 65 Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak neexistuje právna úprava Únie v dotknutej oblasti, podmienky vykonávania zásady právnej sily rozhodnutej veci musí stanoviť vnútroštátny právny poriadok v súlade so zásadou procesnej autonómie členských štátov. Nesmú však byť menej výhodné ako podmienky upravujúce podobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a nemôžu robiť výkon práv vyplývajúcich z právneho poriadku Únie prakticky nemožným alebo ho nadmerne sťažovať (zásada efektivity) (rozsudok zo 7. apríla 2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, bod 100 a citovaná judikatúra).
- 66 Pokiaľ ide o túto poslednú uvedenú zásadu, treba pripomenúť, že článok 47 Charty základných práv Európskej únie zakotvuje právo na účinný prostriedok nápravy pred nestranným súdom (rozsudok zo 6. októbra 2015, East Sussex County Council, C-71/14, EU:C:2015:656, bod 52 a citovaná judikatúra).
- 67 Toto právo sa tiež odráža v článku 6 smernice 2003/4. Naproti tomu ani tento článok, ani iné ustanovenia tejto smernice neobsahujú pravidlá týkajúce sa uplatnenia zásady právnej sily rozhodnutej veci.
- 68 V dôsledku toho sa treba domnievať, že svojou druhou až štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 smernice 2003/4 v spojení so zásadami ekvivalencie a efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že zásada právnej sily rozhodnutej veci bráni osobe, ktorá dosiahla v prvom rozsudku zrušenie rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, vzniesť v rámci sporu medzi tými istými účastníkmi konania týkajúceho sa zákonnosti druhého rozhodnutia vzťahujúceho sa tú istú žiadosť o prístup, prijatého s cieľom dosiahnuť súlad s prvým uvedeným rozsudkom, vzniesť výhradu založenú na porušení článku 4 smernice 2003/4, ak bola táto výhrada odmietnutá v prvom uvedenom rozsudku, a to bez toho, aby sa toto odmietnutie objavilo vo výroku tohto rozsudku, a vzhľadom na to, že žiadateľ o prístup nepodal opravný prostriedok, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť.

O veci samej

- 69 Najskôr treba pripomenúť, že pokiaľ ide o zásadu efektivity, Súdny dvor rozhodol, že každý prípad, v ktorom je nastolená otázka, či vnútroštátne procesné ustanovenie vedie k nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práva Únie, sa musí skúmať s prihliadnutím na postavenie tohto ustanovenia v celom konaní, jeho priebeh a jeho osobitosti na rôznych vnútroštátnych súdoch. Na tento účel treba vziať do úvahy základné zásady vnútroštátneho súdneho systému, akými sú ochrana práva na obhajobu, zásada právnej istoty a zásada riadneho priebehu konania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. apríla 2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, bod 101 a citovanú judikatúru).

- 70 V prejednávanej veci nič zo spisu predloženého Súdneho dvoru neumožňuje dospieť k záveru, že v írskom právnom poriadku neexistujú opravné prostriedky na zabezpečenie účinnej ochrany práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú zo smernice 2003/4.
- 71 Ako naopak vyplýva zo znenia tretej otázky v spojení s informáciami uvedenými v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, v rámci konania pred High Court (Vyšší súd), na konci ktorého uvedený súd vyhlásil rozsudok z 1. júna 2018, Right to Know mohla namietat porušenie článku 4 smernice 2003/4 a tento súd preskúmal túto výhradu. Tento posledný uvedený súd predovšetkým odmietol tvrdenie, ktoré uviedla Right to Know s cieľom dosiahnuť konštatovanie, že na požadované informácie sa vzťahuje výnimka z práva na prístup k informáciám o životnom prostredí stanovená v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) smernice 2003/4, čo Right to Know a predseda vlády potvrdili vo svojich písomných pripomienkach predložených Súdnemu dvoru.
- 72 Za týchto okolností treba konštatovať, že vzhľadom na to, že podľa írskoho práva má odôvodnenie rozsudku High Court (Vyšší súd) z 1. júna 2018 týkajúce sa neuplatniteľnosti tohto posledného uvedeného ustanovenia právnu silu rozhodnutej veci, toto právo nenarušilo účinnosť práva Únie (pozri analogicky rozsudok z 24. októbra 2018, XC a i., C-234/17, EU:C:2018:853, body 55 až 57).
- 73 Toto konštatovanie nemôže byť vyvrátené skutočnosťou, že High Court (Vyšší súd) v rámci konania, na záver ktorého bol prijatý rozsudok z 1. júna 2018, nepodal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor podľa článku 267 ZFEÚ.
- 74 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 267 ZFEÚ poskytuje vnútroštátnym súdom veľkú diskrečnú právomoc obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa domnievajú, že právne veci, o ktorých rozhodujú, nastolujú otázky týkajúce sa výkladu alebo posúdenia platnosti ustanovení práva Únie potrebných pre rozhodnutie sporu, ktorý im bol predložený. Vnútroštátne sudy majú teda možnosť a prípadne povinnosť podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, keď z vlastného podnetu alebo na návrh účastníkov konania konštatujú, že podstata sporu obsahuje otázku, ktorú treba vyriešiť a ktorá patrí pod prvý odsek tohto článku (rozsudok z 30. apríla 2020, Blue Air – Airline Management Solutions, C-584/18, EU:C:2020:324, bod 38 a citovaná judikatúra).
- 75 Okrem toho jednotlivci, ktorým bola prípadne spôsobená škoda porušením práv, ktoré im priznáva právo Únie v dôsledku rozhodnutia súdu rozhodujúceho v poslednom stupni, môžu uplatniť zodpovednosť uvedeného členského štátu za predpokladu, že sú splnené podmienky týkajúce sa dostatočne závažnej povahy porušenia a existencie priamej príčinnej súvislosti medzi týmto porušením a škodou, ktorú utrpeli títo jednotlivci (rozsudok zo 7. júla 2022, F. Hoffmann-La Roche a i., C-261/21, EU:C:2022:534, bod 58, ako aj citovaná judikatúra).
- 76 Naproti tomu uznanie zásady zodpovednosti štátu za rozhodnutia súdov najvyššieho stupňa však samo osebe nemá za následok spochybnenie právnej sily rozhodnutej veci takéhoto rozhodnutia. V každom prípade zásada zodpovednosti štátu, ktorá je vlastná právnomu poriadku Únie, vyžaduje náhradu spôsobenej škody, nie však zmenu súdneho rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, bod 39, ako aj z 9. septembra 2015, Ferreira da Silva e Brito a i., C-160/14, EU:C:2015:565, bod 55).
- 77 V dôsledku toho porušenie povinnosti súdu, ktorý rozhoduje v poslednom stupni, podať návrh na začatie prejudiciálneho konania a o to viac nepodanie takéhoto návrhu v rámci konania pred súdom, ktorý nerozhoduje v poslednom stupni, nemôže viesť ku vzniku povinnosti vylúčiť právnu silu rozhodnutej veci, ktorá sa viaže na súdne rozhodnutia.

- 78 Pritom však treba pripomenúť, že ak príslušné vnútroštátne procesné normy upravujú za určitých podmienok možnosť vnútroštátneho súdu zrušiť právoplatné rozhodnutie s cieľom zosúladiť situáciu s vnútroštátnym právom, táto možnosť sa v súlade s požiadavkami ekvivalencie a efektivity musí využiť, ak sú tieto podmienky splnené, na obnovenie súladu predmetnej situácie s právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2014, Imprezza Pizzarotti, C-213/13, EU:C:2014:2067, bod 62).
- 79 V tejto súvislosti z bodu 54 návrhov generálnej advokátky vyplýva, že za osobitných okolností majú írské súdy skutočne diskrečnú právomoc umožniť účastníkovi sporu predložiť otázku, o ktorej už bolo rozhodnuté v jeho neprospech v predchádzajúcom konaní, čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu.
- 80 V prípade potreby a pokiaľ sú v prejednávanej veci splnené podmienky, ktorými írské právo podmieňuje výkon tejto diskrečnej právomoci, je vnútroštátny súd povinný ich využiť, ak konštatuje, že na rozdiel od toho, čo vyplýva z rozsudku High Court (Vyšší súd) z 1. júna 2018, sa na požadované informácie nevzťahuje výnimka z práva na prístup k informáciám o životnom prostredí stanovená pre „internú korešpondenciu“.
- 81 Ako navyše v podstate uviedla generálna advokátka v bodoch 56 až 58 svojich návrhov, zdá sa, že podľa írskeho právneho systému sa okolnosť, že účastník konania nemal možnosť podať opravný prostriedok proti rozsudku, ktorého konštatovanie nadobudlo právnu silu rozhodnutej veci, sa môže ukázať ako relevantná na účely výkonu uvedenej diskrečnej právomoci. Vnútroštátnemu súdu teda prislúcha overiť, či Right to Know skutočne mala možnosť podať odvolanie proti konštatovaniu uvedenému v rozsudku High Court (Vyšší súd) z 1. júna 2018, podľa ktorého sa na žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí z 8. marca 2016 vzťahovala výnimka týkajúca sa „internej korešpondencie“. Ak to tak nie je, zásady ekvivalencie a efektivity vyžadujú, aby vnútroštátny súd využil svoju diskrečnú právomoc.
- 82 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú až štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 6 smernice 2003/4 v spojení so zásadami ekvivalencie a efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že zásada právnej sily rozhodnutej veci bráni osobe, ktorá dosiahla v prvom rozsudku zrušenie rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, vzniesť v rámci sporu medzi tými istými účastníkmi konania týkajúceho sa zákonnosti druhého rozhodnutia vzťahujúceho sa na tú istú žiadosť o prístup, prijatého s cieľom dosiahnuť súlad s prvým uvedeným rozsudkom, vzniesť výhradu založenú na porušení článku 4 smernice 2003/4, ak bola táto výhrada odmietnutá v prvom uvedenom rozsudku, a to bez toho, aby sa toto odmietnutie objavilo vo výroku tohto rozsudku, a vzhľadom na to, že žiadateľ o prístup nepodal opravný prostriedok, ktorý mohol podať, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť. Pokiaľ to však príslušné vnútroštátne procesné normy povoľujú, vnútroštátny súd musí umožniť tejto osobe vzniesť uvedenú výhradu, aby sa prípadne obnovil súlad situácie, o ktorú ide vo veci samej, s právnou úpravou Únie.

O trovách

- 83 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. Článok 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES z 28. januára 2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí, ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/313/EHS,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

- výnimka stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) smernice 2003/4 pre „internú korešpondenciu“ sa vzťahuje na informácie, ktoré sa šíria v rámci verejného orgánu a ktoré v deň podania žiadosti o prístup k týmto informáciám neopustili internú sféru tohto orgánu, prípadne po tom, ako ich tento orgán prijal, a pokiaľ pred ich prijatím neboli alebo nemali byť sprístupnené verejnosti,
- výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) uvedenej smernice pre „[porady] verejných orgánov“ sa vzťahuje len na informácie vymieňané v rámci záverečných fáz rozhodovacích procesov verejných orgánov, ktoré sú vnútroštátnym právom jasne označené ako porady a pre ktoré toto právo stanovuje povinnosť mlčanlivosti, a
- súčasné uplatnenie výnimiek z práva na prístup, z ktorých prvá je stanovená v článku 4 ods. 1 prvom pododseku písm. e) a druhá v článku 4 ods. 2 prvom pododseku písm. a) tej istej smernice, je vylúčené, lebo druhé uvedené ustanovenie týkajúce sa ochrany „[porád] verejných orgánov“ má prednosť pred prvým uvedeným ustanovením týkajúcim sa ochrany „internej korešpondencie“.

2. Článok 6 smernice 2003/4 v spojení so zásadami ekvivalencie a efektivity

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že zásada právnej sily rozhodnutej veci bráni osobe, ktorá dosiahla v prvom rozsudku zrušenie rozhodnutia o zamietnutí jej žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí, vzniesť v rámci sporu medzi tými istými účastníkmi konania týkajúceho sa zákonnosti druhého rozhodnutia vzťahujúceho sa na tú istú žiadosť o prístup, prijatého s cieľom dosiahnuť súlad s prvým uvedeným rozsudkom, vzniesť výhradu založenú na porušení článku 4 smernice 2003/4, ak bola táto výhrada odmietnutá v prvom uvedenom rozsudku, a to bez toho, aby sa toto odmietnutie objavilo vo výroku tohto rozsudku, a vzhľadom na to, že žiadateľ o prístup nepodal opravný prostriedok, ktorý mohol podať, uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť. Pokiaľ to však príslušné vnútroštátne procesné normy povoľujú, vnútroštátny súd musí umožniť tejto osobe vzniesť uvedenú výhradu, aby sa prípadne obnovil súlad situácie, o ktorú ide vo veci samej, s právnou úpravou Únie.

Podpisy